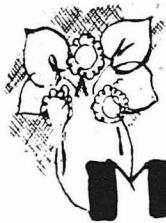

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΚΑΡΜΟΝ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΕΣΑ στη γλήνη του χειμωνιάτικου βραδνού τὸ γιόνι ἐπαίγησε ὡς πικρὴν νιφάδα...

Ὁ γλύπτης Μάξιμος Ζορὲ σπρώχθηκε ἀπότομα. Τοῦ φάνηκε ὅτι εἶχε ἀνοίξει ἡ πόρτα τοῦ διαδρόμου.

Δὲν ἦταν ἀκόμη ἐκείνη!

Ἐνδοξὸς κόλας, μοινοῦντι τριανταεπτάτης, ὁ Μάξιμος ἦταν ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνον τοῖς ἑξαμηνίοις...

Τώρα εἶχε ἔρθει ἡ σειρά τοῦ γλύπτη. Ἡ Κλοτίλδη ἤξερε ποῦ θὰ τὸν χτυπῶσε. Εἶχε δὲ στὸ ἀτέλει τοῦ τὰ μαρμαρένα τριαντάφυλλα...

Τὴ τὴν ἐμέλλε ὅμως τὴν Κλοτίλδη ἂν ὁ γλύπτης θὰ παραβιάζε τὸν ὄρκο του...

Ἐξαίφνα ἕνα χτύπημα ἀκούστηκε στὴν πόρτα καὶ μίτρε ἡ Κλοτίλδη.

Ἡδὲξ ἐπὶ τέλους! τῆς εἶπε. Πόσο σὲ εἶχε ἐπιθυμῆσει!

Μὰ τὸ βλέμμα τῆς Κλοτίλδης σκληρὸ καὶ ἀδιάφορο ἔπεσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή στὰ μαρμαρένα τριαντάφυλλα...

Ἐρχομα ἐδῶ, εἶπε, γιατί μ' ἀγαπάς, ἢ τοῦλάχιστον, λὲς πὸς μ' ἀγαπάς...

Μιὰ νεκρὴ! ψιθύρισε ὁ γλύπτης ταραγμένος.

Τὴν ὅποια ὅμως ἀγάπης καὶ τῆς ὁποίας ἡ διαρκὴς ἀνάμνηση, εἶνε μιὰ βροιαὶ γιὰ τὸν ἑρωτὰ μου!

Ὁ, Κλοτίλδη, εἶπε ὁ Μάξιμος, στανθρώνοντας τὰ χέρια του...

Ἡ Κλοτίλδη κατάλαβε ὅτι εἶχε φτάσει ἡ στιγμή καὶ θριαμβεύσει καὶ τοῦ εἶπε :

Ἄκουσέ με. Ἄν θέλεις νὰ πισθῶ ὅτι πράγματι μ' ἀγαπάς...

Ὁ γλύπτης ἔβγαλε μιὰ κραγιὺ φρέζης.

Ζήτησε μόνον, ἀγάτη μου, ὅτι ἄλλο θέλεις, μὰ ὄχι αὐτὸ, ὄχι αὐτὸ!...

Θέλω νὰ κἀνης τὰ λουλούδια! ἐπέμεινε ἡ Κλοτίλδη.

Ὅχι! εἶπε ὁ γλύπτης.

Γιόμισε ὁ κόσμος ἀπὸ Κρητικὸς δῶ πέρα!

Ἐξέρω μ' ἐγὼ! Πειραιώτης σὴ χῆρα καὶ σὴ φέξι νὰ ἴδω κανέναν, κ' ἐκείνος θάνα ψεύτικος!...

Μὰ ἐγὼ δὲν ζήτησα νὰ μὴ στείλουν ψάρια!...

Καὶ ὁ Ζοχὸς Ἀλέξανδρος, λοχαγὸς τῶν πεζοῦν, κ.τ.λ. ἀνέμεινε σάν ἀποβολοκίμως, νὰ ἴδῃ, σὲ τὸν τὸν μεγάλῳ πόλεμῳ...

Ἄναθεμὰ σαρ γράμματα, γιατί νὰ μὴ σὰς μάθω, σάν ἤμωνα μικρὸς!...

Ἐ! καλὰ λοιπόν, τότε φεύγω καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναἴδῃς ποτὲ πιά!...

Καὶ ἐπρωσόρησε ἀποκαμαστικά πρὸς τὴν πόρτα.

Κλοτίλδη, Κλοτίλδη!... φώναξε τότε ὁ Μάξιμος, μὴ φύγῃς, περίμενε, περίμενε ἀκόμη!...

Χλωμὸς, τρέμοντας ὄλος ἀπὸ τὴν ταραχὴ του, ὤρμησε πρὸς τὴν ἀνοστήριη, ἔβγαλε τὰ λουλούδια ἀπὸ τὸ βάζο...

Ἄφου τὸ θέλεις, ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου! φώναξε.

Μιὰ μεγάλη φλόγα φρόντωσε ἀμέσως μὲς στὸ τῶμα.

Ἡ κόκκινη λάμψη τῆς φωτός τοῦς τοῖχους τοῦ ἐργαστηρίου, καὶ τὰ μικρὰ κλαδιά τὸν μαρμαρένον ὀρόδιον...

Ἡ Κλοτίλδη ἦταν περηφάνη γιὰ τὸ θρίαμβὸ τῆς αὐτῆς.

Τῶξερα ἐγὼ, εἶπε, ὅτι δὲν θὰ μπορούσες νὰ χαλάσῃς τὸ γατήρι μου.

Τώρα σ' ἀγατῶ!

Μὰ ὁ γλύπτης, βλέποντας τὴν φλόγα ν' ἀποτειρόνη τὰ λουλούδια ἐκείνα τῆς πεθαμένης...

Τὸ τρελλὸ του πάθος γιὰ τὴν κακὴ αὐτὴ γυναίκα μονομάς ἔσβησε. Τοῦ φάνηκε ὅτι ἡ φλόγα ποῦ ἔκαψε τὰ λουλούδια ἐξάγνησε...

Πεισμένος τώρα στὰ γόνατα, μπρὸς στὸ τῶμα, μάζεψε μ' εὐλάβεια τὴ λίγη σκόνη ποῦ ἀπόμεινε ἀπὸ τὸ ἑρὸν τοῦ ἐνθίου...

Ἐβλεπε τὴν γλυκερὰ μορφή τῆς πεθαμένης κοπέλας νὰ τοῦ λη :

Ἄγάτη μου, γιατί τὸκανε αὐτὸ; Τὴ τοῖς ἄλλοι σ' ἐσπώρε νὰ οἴξῃς σὴ φωτιά τῆς μοναδικῆς ἀνάμνησῃ τῆς ἀγνῆς καὶ ἀγάτης;...

Δάχρυα βούρκοσαν τὰ μάτια τοῦ γλύπτη, καὶ ἕνας λιγυρὸς τοῦ ἐσπίξε τὸν λιανῶ.

τομμένους. Ἐξαίφνα, γόρσι πρὸς τὴν Κλοτίλδη, ποῦ περίμενε χαμογελώντας πάντα εἰρωνικά, καὶ τῆς φώναξε μὲ λύσσα :

Φύγε, φύγε, φύγε γλήγορα! Σὲ μισῶ τώρα, σὲ μισῶ ὅσο δὲ φαντάζεσαι, καὶ σὲ καταριέμαι γιὰ τὸ κακὸ ποῦ μὴ ἔκανες!...

Ἡ Κλοτίλδη, ἐμβρόντητη, ἔκανε δύο βήματα πίσω.

Δὲν ἦταν πιά μπροστὰ τῆς ὁ ἄντρας ποῦ τὸν ἔκανε ὅτι ἤθελε, ὁ ὁποῖος ἦταν παιχνίδι σὰ χέρια τῆς;...

Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔνοιωσε τί ἀπελπισία θὰ τὴν ἐσπώρε ἂν τὸν ἔκανε τώρα ποῦ κ' αὐτὴ τὸν ἀγατούσε.

Θέλησε νὰ πῆσι στὰ πόδια του, νὰ τὸν κτερεύῃ νὰ τὴν συγχώρησι, νὰ προσπαθῇ νὰ ξανακερδίσι τὴν ἀγάτη του, νὰ ἐπανορθώσι τὸ κακὸ ποῦ τοῦ εἶχε κάνει. Μὰ ἀπὸ τὸ σκληρὸ καὶ περιφρονητικὸ βλέμμα ποῦ ὁ γλύπτης εἶχε, κατάλαβε ὅτι ἦταν πολὺ ἀργὰ πιά, καί, τρομαγμένη ἀπ' τὴν ἐκφραση τοῦ θυμοῦ ποῦ ἔλαμπε στὰ μάτια του, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἐξαφανίστηκε μέσα σὴ γιουσιμένη νύχτα!...

Ἡ Κλοτίλδη χαμογελοῦσε, ἀπολαμβάνοντας τὸ θρίαμβὸ τῆς...

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.